

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treizeci și opt

Dezvăluirea capitolului 11 din Daniel: o călătorie profetică prin istorie

Jeff Pippenger

2024-03-15

Versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții Daniel reprezintă unul dintre cele mai profunde versete ale Cuvântului lui Dumnezeu. Istoriile profetice redată acolo sunt locul în care roțile din roți ale vedeniei lui Ezechiel sunt aduse laolaltă. Odată cu timpul sfârșitului pentru mișcarea millerită în 1798 și, de asemenea, cu timpul sfârșitului pentru mișcarea îngerului al treilea în 1989, sunt înfățișate istoriile interne și externe ale poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. În cuprinsul versetului se află vestirea judecății care se apropie, sosită odată cu primul înger în 1798, și întinzându-se până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Prin urmare, versetul reprezintă judecata de cercetare a bisericii lui Dumnezeu, care începe cu morții și ajunge până la pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, precum și faptul că Dumnezeu varsă din gura Sa adventismul laodicean.

Istoria în care papalitatea a primit rana de moarte în 1798, până când rana de moarte este vindecată în versetul patruzeci și unu, este redată în istoria versetului. De la versetul patruzeci și unu încolo, totul este așezat în contextul intensificării judecăților executive ale lui Dumnezeu, care încep în acel verset. În acest sens profetic, versetul patruzeci este sfârșitul capitolului unsprezece din Daniel, iar versetele unu și doi ale capitolului sunt începutul. Capitolul unsprezece prezintă răzvrătirea antihristului, iar capitolul zece reprezintă începutul vedeniei de la Râul Hidechel, iar capitolul doisprezece reprezintă sfârșitul. Capitolele zece și doisprezece reprezintă cel dintâi și cel de pe urmă, iar capitolul unsprezece este răzvrătirea din mijloc.

Capitolele zece și doisprezece sunt identice, căci, spre deosebire de capitolul unsprezece, ele reprezintă experiența lui Daniel în raport cu viziunea, iar capitolul unsprezece este viziunea. Capitolul zece este întâia literă a alfabetului ebraic, capitolul unsprezece este a treisprezecea literă rebelă a alfabetului ebraic, iar capitolul doisprezece este ultima literă a alfabetului. Viziunea de la râul Hiddekel este „Adevărul”.

În capitolul unsprezece, începutul ilustrează sfârșitul, căci Hristos nu se schimbă niciodată. Istoria de pe urmă, reprezentată în versetul patruzeci, este timpul încercării chipului fiarei. Acel timp de încercare se încheie cu semnul fiarei, care este reprezentat în versetul patruzeci și unu. Prin urmare, versetele unu și doi trebuie să trateze timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, căci acea perioadă de timp este, de asemenea, perioada formării chipului fiarei.

Domnul mi-a arătat limpede că chipul fiarei se va forma înainte ca timpul de probă să se încheie; căci acesta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care se va hotărî soarta lor veșnică. . .

„Aceasta este încercarea la care poporul lui Dumnezeu trebuie să fie supus înainte ca ei să fie pecetluiți.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Există întotdeauna două repere care identifică un timp al sfârșitului. În mișcarea de reformă a lui Moise, reperatele au fost nașterea lui Aaron, urmată după trei ani de nașterea lui Moise. În mișcarea de reformă de ieșire din Babilon și de rezidire a templului, reperatele au fost regele Darius, urmat de regele Cyrus. În mișcarea de reformă a lui Hristos, reperatele au fost nașterea lui Ioan Botezătorul, urmată la șase luni de nașterea lui Hristos. În mișcarea de reformă a mileriiților, reperatele au fost moartea sistemului papal în 1798, urmată de moartea papei în 1799. În mișcarea de reformă a îngerului al treilea, reperatele au fost președintele Reagan și președintele Bush cel dintâi, care amândoi au reprezentat anul 1989. În Daniel, capitolul zece, versetul unu, îl găsim pe regele Cyrus identificat.

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belșațar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

În versetele următoare ale capitolului zece, vedem experiența lui Daniel prezentată înainte ca Gabriel să transmită viziunea istoriei profetice din capitolul unsprezece. Cyrus marchează timpul sfârșitului, căci mai înainte Cyrus, nepotul lui Darius, fusese generalul acestuia, cel care l-a ucis pe Belșațar, marcând astfel sfârșitul celor șaptezeci de ani de robie, care prefigurau robia de o mie două sute șazeci de ani a Israelului spiritual în Babilonul spiritual, de la 538 până la 1798.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost, în adevăr, în robie pe parcursul acestei îndelungate perioade de persecuție necruțătoare, întocmai cum au fost copiii lui Israel ținută în robie în Babilon în vremea exilului.” Profeți și regi, 714.

Sfârșitul celor o mie două sute șazeci de ani în 1798 a marcat timpul sfârșitului, astfel că sfârșitul celor șaptezeci de ani a marcat „timpul sfârșitului” pentru acea istorie. Atât Darius, cât și Cyrus sunt reprezentați la moartea lui Belșațar și la sfârșitul împărăției Babilonului, căci, în calitate de general al lui Darius, cel care a dus la îndeplinire lucrarea, Cyrus îl reprezenta pe Darius. Când George Bush cel Întâi a fost investit la 20 ianuarie 1989, Reagan fusese președinte în primele nouăsprezece zile ale anului 1989.

Vedenia de la Hiddekel a început la timpul sfârșitului, în al treilea an al lui Cyrus. Când Gabriel începe să-i dezvăluie lui Daniel istoria profetică a capitolului unsprezece, el face mai întâi trimitere la anul întâi al lui Darius, pentru a stabili limpede că vedenia istoriei profetice pe care urma să i-o prezinte lui Daniel începe în ultima perioadă a timpului sfârșitului, în 1989, căci toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Dar îți voi arăta ce este scris în cartea adevărului; nu este nimeni care să stea de partea mea în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră. De asemenea, eu, în anul dintâi al lui Darius, Medul, chiar eu, am stat ca să-l întăresc și să-l sprijin. Daniel 10:21, 11:1.

În primul an al lui Darius, care reprezintă timpul sfârșitului în 1989, Gabriel „s-a ridicat”, identificând astfel faptul că la un „timp al sfârșitului” sosește un înger. În 1798 a sosit primul înger, iar în 1989 a sosit al treilea înger. Abia când solia îngerului al treilea a fost împuternicită în 2001 a început pecetluirea celui de-al treilea înger, însă mișcarea îngerului al treilea, care sosește în 1989, este reprezentată de faptul că Gabriel s-a ridicat la timpul sfârșitului. Gabriel urmează să-i arate lui

Daniel „ceea ce este consemnat în scriptura adevărului”, iar vedenia de la Hiddekel poartă semnătura „Adevărului”, pe care Gabriel este pe cale să o expună.

În versetul paisprezece din capitolul zece, Gabriel îi făcuse deja cunoscut lui Daniel că ceea ce el trata în vedenia de la Hiddekel era "ce avea să se întâmple cu poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă".

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă: căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Versetul al doilea din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel reprezintă cunoașterea care a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1989, și care identifică ceea ce "se va întâmpla" poporului lui Dumnezeu "în vremurile de pe urmă".

Și acum îți voi face cunoscut adevărul. Iată, se vor ridica încă trei împărați în Persia; iar al patrulea va fi cu mult mai bogat decât toți; și, prin tăria lui, prin bogățiile lui, îi va stârni pe toți împotriva împărăției Greciei. Daniel 11:2.

Cirus îl prefigurează pe al doilea împărat de la 1989 încoace. El este împăratul Imperiului medo-persan, care, în profeția biblică pentru zilele de pe urmă, reprezintă împărăția alcătuită din două coarne, reprezentate de mezi și de perși. După al doilea împărat al împărăției fiarei pământestești cu două coarne, la timpul sfârșitului, în 1989, aveau să mai urmeze încă trei împărați (Clinton, Bush cel din urmă, Obama), iar apoi avea să fie un împărat care era mult mai bogat decât toți aceia. Cei trei împărați care l-au urmat pe Bush cel dintâi s-au îmbogățit după președințiile lor și numai pentru că ajunseseră președinți. Trump, al patrulea, care era mult mai bogat și a fost cel mai bogat președinte vreodată, nu și-a făcut banii pentru că fusese președinte, ci în principal prin activitatea sa în investiții imobiliare, cu mult înainte de a candida la președinție.

În trecut, cel mai bogat președinte din istoria americană, în termeni relativi, a fost primul președinte al Statelor Unite. Înainte de Donald Trump, George Washington a fost cel mai bogat președinte din istoria americană, iar el și-a făcut averea, asemenea lui Donald Trump, prin investiții imobiliare. Atât Washington, cât și Trump au ajuns la președinție venind din contexte politice netradiționale. Washington a fost în primul rând un conducător militar înainte de a deveni președinte, iar Trump a fost om de afaceri și personalitate de televiziune, care, asemenea lui Washington, nu avea nicio experiență politică anterioară.

Ambii președinți erau cunoscuți pentru personalitățile lor puternice și stilurile lor de conducere, deși au manifestat aceste trăsături în mod destul de diferit. Washington era cunoscut pentru conducerea sa stoică, calmă și încrezătoare și pentru prezența sa unificatoare în timpul Războiului de Independență și în primii ani ai Republicii, în timp ce Trump este cunoscut pentru abordarea sa asertivă în materie de conducere și guvernare. Atât Washington, cât și Trump au fost subiectul unor controverse semnificative, deși din motive foarte diferite. Washington, deși foarte venerat, a înfruntat în vremea sa critici pentru diverse chestiuni, inclusiv cu privire la opiniile sale despre sclavie. Președinția lui Trump a fost marcată de numeroase controverse, inclusiv folosirea de „mean tweets” pe rețelele sociale, deciziile sale de politică „America First” și propria sa conștiință

de sine.

Cel mai bogat și al șaselea președinte avea să stârnească puterile globaliste ale balaurului. Când așezăm istoria versetului doi al capitolului unsprezece peste istoria anilor 1776, 1789 și 1798, găsim informații suplimentare privitoare la ultimul președinte al fiarei pământului, căci Isus ilustrează sfârșitul prin început. Primele două perioade, reprezentate de 1776 și 1789, oferă doi martori că președintele final va fi al optulea președinte, care era dintre cei șapte. Trump a fost al șaselea președinte după Reagan, iar ca al optulea președinte va fi „dintre cei șapte”. Președintele final, al optulea, va domni când Statele Unite vor forma icoana „pentru și a” fiarei.

Președintele care guvernează când icoana fiarei este formată de Statele Unite, trebuie să fie al optulea, cel care este dintre cei șapte, după mărturia lui Peyton Randolph și a lui John Hancock. Papitatea este al optulea cap care a fost dintre cei șapte și a primit o rană de moarte profetică. Pentru a fi o imagine a papalității, al optulea președinte, cel care este dintre cei șapte, trebuie, de asemenea, să fie identificat în mod profetic ca fiind "rănit" sau "ucis" în mod profetic.

Papalitatea a primit rana de moarte din partea unei puteri a balaurului (Franța), o putere a balaurului împotriva căreia papalitatea se confrunta încă din vremea când Pavel a arătat că taina fărădelegii (omul păcatului) era deja în lucrare. Balaurul păgânismului împiedica papalitatea să ia tronul, lucru pe care aceasta l-a făcut în 538.

De la începutul papalității și până la pieirea sa finală, ea se luptă împotriva puterilor dragonului. Un chip al papalității necesită ca acel chip să se lupte cu o putere a dragonului. În Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, papalitatea, care este al optulea cap, adică este din cei șapte, este în cele din urmă arsă cu foc, iar carnea ei este mâncată de cei zece împărați. În ambele morți (1798 și în zilele de pe urmă), fiara papală este ucisă de o putere a dragonului. Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, cel de-al optulea președinte ar trebui, de asemenea, să fie ucis de o putere a dragonului cu care era în război, iar al șaselea împărat după timpul sfârșitului din 1989 este împăratul care a stârnit toate puterile dragonului.

Ronald Reagan a fost un protestant apostat, iar George Bush întâiul a fost un globalist clasic. Unul dintre citatele sale celebre este acela în care a mințit spunând, la 18 august 1988: «Iar eu sunt cel care nu va majora taxele. Adversarul meu spune acum că le va majora ca ultimă soluție sau ca o a treia soluție. Dar când un politician vorbește astfel, știi că aceea este o stațiune în care se va caza. Adversarul meu nu exclude majorarea taxelor. Eu însă o exclud. Și Congresul mă va împinge să majorez taxele și eu voi spune nu. Și vor insista, și eu voi spune nu, și vor insista din nou, iar tot ce pot să le spun este: citiți-mi pe buze: fără taxe noi.»

În afara acelei minciuni publice, care este un atribut al unui reprezentant al puterii balaurului, cel mai celebru citat al său a fost rostit într-o sesiune comună a Congresului, la 11 septembrie 1990, când a spus: „Acum, putem vedea o lume nouă ivindu-se la orizont. O lume în care există perspectiva cât se poate de reală a unei noi ordini mondiale. În cuvintele lui Winston Churchill, o «ordine mondială» în care «principiile dreptății și ale jocului cinstit ... îi protejează pe cei slabi împotriva celor puternici ...». O lume în care Organizația Națiunilor Unite, eliberată de impasul Războiului Rece, este pregătită să împlinească viziunea istorică a întemeietorilor săi.” Bush senior

era un globalist, chiar dacă se identifica drept republican.

Bill Clinton a fost primul președinte care și-a ținut ceremonia de inaugurare la Memorialul Lincoln, ceea ce înseamnă că i-a întors spatele lui Lincoln și s-a orientat către obeliscul Monumentului Washington, un obelisc care, în interior, este încărcat de simboluri ale Francmasoneriei. Atât obeliscul, cât și simbolurile Francmasoneriei spre care a ales să privească în timp ce jura în mod mincinos credință Constituției nu reprezentau doar faptul că își întorsese spatele simbolului anti-sclavie întruchipat de Memorialul Lincoln, ci poziționarea istorică aleasă de Clinton este consonantă cu discursul său de acceptare, în care a lăudat un profesor sub îndrumarea căruia studiasse la universitatea iezuită pe care o frecventase.

Acel profesor, Carroll Quigley, a scris cartea *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, care a fost publicată în 1966 și este în mod corect și pe scară largă înțeleasă ca reprezentând „Biblia ideilor globaliste”. Așa cum Coranul este pentru islam, și așa cum *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, scrisă de Albert Pike și publicată în 1871, este considerată cea mai cuprinzătoare expunere a învățăturilor ezoterice ale francmasoneriei; sau așa cum *The Book of Mormon* este pentru Sfinții din Zilele din Urmă, cartea lui Quigley este Biblia filosofiei globaliste. Cei mai mulți ar fi știut dacă Clinton l-ar fi lăudat pe Mahomed al Coranului, sau dacă l-ar fi lăudat pe Joseph Smith din *The Book of Mormon*, iar unii ar fi știut cine a fost Albert Pike, însă puțini au știut că lauda lui Clinton la adresa lui Quigley era în concordanță cu propria sa agendă globalistă și cu respingerea de către Clinton a principiilor reprezentate de Abraham Lincoln.

În discursul său, Clinton a spus: „În adolescență, am auzit chemarea la cetățenie a lui John Kennedy. Apoi, ca student la Georgetown, am auzit acea chemare clarificată de un profesor pe nume Carroll Quigley, care ne-a spus că America era cea mai mare națiune din istorie, pentru că poporul nostru a crezut întotdeauna în două lucruri: că ziua de mâine poate fi mai bună decât cea de azi și că fiecare dintre noi are o responsabilitate morală personală de a o face să fie așa.” Ideea lui Carroll Quigley despre cum să „facem din nou America măreață” era ca Statele Unite să-și cedeze suveranitatea națională Organizației Națiunilor Unite. Clinton era democrat, globalist, reprezentant al balaurului.

„Ca tatăl, așa fiul”, George Bush cel din urmă a fost un globalist și, așa cum era și tatăl său, un globalist care se declara republican. Așchia nu sare departe de trunchi. Biblia pune întrebarea retorică: „Pot doi să umble împreună, dacă nu s-au învoit?” Este suficient să urmărim numeroasele inițiative pe care Bush cel din urmă le-a dus la bun sfârșit împreună cu Bill și Hillary Clinton, pentru a vedea cu cine s-a învoit Bush cel din urmă.

Barack Hussein Obama a formulat, în cadrul unui miting electoral desfășurat cu puțin înainte de a fi ales președinte, o declarație privind transformarea din temelii a Statelor Unite. La 30 octombrie 2008, în Columbia, Missouri, Obama a spus: „Suntem la cinci zile distanță de transformarea din temelii a Statelor Unite ale Americii.” Această declarație făcea parte din mesajul mai amplu al lui Obama de „speranță și schimbare”, care a constituit tema centrală a campaniei sale prezidențiale din 2008, subliniind angajamentul său față de reforme semnificative de politică publică și față de o

direcție diferită pentru țară. Direcția în care a orientat țara a fost spre politicile dragonului: globalism, anti-albi, pro-avort, împotriva combustibililor pe bază de carbon, antiamericane, pro-globalism, Diversitate, Echitate, Incluziune, falsa istorie a Teoriei Critice a Rasei, și așa mai departe. Obama nu a fost pur și simplu un organizator comunitar; el a fost și continuă să fie un reprezentant al agendei globaliste a puterii dragonului.

Trump însă, spre deosebire de un politician modern tipic, și-a respectat mai multe promisiuni decât ceilalți șapte președinți din perioada începută în 1989, luați împreună. S-a angajat să facă din nou America măreață și, în această încercare, a stârnit puterile globaliste existente, nu numai în Statele Unite, ci în întreaga lume.

Joe Biden nu deține nicio dovadă de niciun fel că este altceva decât un alt globalist.

Fiara catolicismului a purtat un război de lungă durată cu puterile balaurului, iar președintele care se află în exercițiul funcției în momentul în care Statele Unite formează un chip al papalității va fi, prin necesitate profetică, într-o confruntare cu puterile balaurului. Niciunul dintre președinții în viață, în afară de Donald Trump, nu ar purta război cu puterile balaurului, căci Democrații sunt în mod deschis globaliști (balauri), iar George Bush, cel din urmă, a fost, așa cum a fost și tatăl său (un republican declarat, care, de fapt, este un balaur globalist), căci Isus ilustrează întotdeauna pe cel de pe urmă prin cel dintâi.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

O mare criză stă înaintea poporului lui Dumnezeu. O criză stă înaintea lumii. Cea mai însemnată luptă din toate veacurile se află chiar înaintea noastră. Evenimente pe care, de mai bine de patruzeci de ani, pe temeiul cuvântului profetic, le-am declarat ca fiind iminente, se petrec acum sub ochii noștri. Deja problema unui amendament la Constituție, care să restrângă libertatea de conștiință, a fost pusă în fața legiuitorilor națiunii. Chestiunea impunerii păzirii duminicii a devenit una de interes și importanță națională. Știm prea bine care va fi rezultatul acestei mișcări. Dar suntem noi pregătiți pentru această confruntare? Ne-am împlinit cu credincioșie datoria pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o de a avertiza poporul cu privire la primejdia care stă înaintea lui?

Sunt mulți, chiar dintre cei implicați în această mișcare pentru impunerea păzirii Duminicii, care sunt orbiți cu privire la urmările pe care le va avea acest demers. Nu văd că lovesc direct în libertatea religioasă. Sunt mulți care nu au înțeles niciodată cerințele Sabatului biblic și temelia falsă pe care se sprijină instituția Duminicii. Orice mișcare în favoarea legislației religioase este, în realitate, un act de concesiune făcut papalității, care, de atâtea veacuri, a purtat neîncetat război împotriva libertății de conștiință. Păzirea Duminicii își datorează existența, ca așa-numită instituție creștină, „tainei fărădelegii”; iar impunerea ei va fi o recunoaștere implicită a principiilor care sunt însăși piatra unghiulară a romanismului. Când națiunea noastră va abjura într-atât principiile guvernării sale, încât să adopte o lege duminicală, Protestantismul, prin acest act, își va da mâna cu papismul; nu va fi nimic altceva decât a da viață tiraniei care, de multă vreme, pânzeste cu nerăbdare prilejul de a izbucni din nou într-un despotism activ.

Mișcarea Reformei Naționale, exercitând puterea legiferării religioase, va manifesta, când va fi pe deplin dezvoltată, aceeași intoleranță și asuprire care au predominat în veacurile trecute. Atunci consiliile omenești și-au arogat prerogativele Dumnezeirii, zdrobind sub puterea lor despotică libertatea de conștiință; iar întemnițarea, exilul și moartea au urmat pentru cei care s-au împotrivit dictatelor lor. Dacă papalitatea sau principiile ei vor fi din nou învestite cu putere prin legiferare, focurile persecuției vor fi reaprinse împotriva celor care nu vor jertfi conștiința și adevărul din deferență față de erorile populare. Acest rău este pe punctul de a se realiza.

„Când Dumnezeu ne-a dat lumină care ne descoperă pericolele ce ne stau înaintea, cum putem sta fără vină înaintea privirii Sale dacă neglijăm să facem tot ce ne stă în putință pentru a o aduce înaintea poporului? Putem fi mulțumiți să-i lăsăm să înfrunte această chestiune de o importanță capitală neavertizați?” Mărturii, volumul 5, 711, 712.